

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Hunden

Citation: Baggesen, Jens: "Hunden", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890, 1889-1903, s. 1*. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen02val-shoot-workid56021/facsimile.pdf> (tilgået 23. juni 2021)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 1. Samling, 1784-1808. - 1890

Hunden.

Til Fru Pram.

1784.

Hilsenhavn.

Huldseligste blandt alle Koner,
J hvis med Blomster stræde fied
Jeg sikker alle Jordens Kroner,
Hvis jeg dem havde, lagde ned!
De bød, for nogle Dage fiden,
Mit skrive Dem et Brev for Skirts,
Og deri giøre Dem en liden
Begiering, uden frygt, i Vers.
De havde mærket, at mig noget
Besyrderlig paa Hjertet laae,
Og som jeg i gemeene Sproget
Dem stedse kun lod halv forstaae.

„Et Duffe har De vist bag Øret;
„Lad høre, hvad det stikker i!
„Hvem ved, om det blev ubønhøret,
„Hvis det kom frem i Poesie?“

Saa smilte De. — „Med største Glæde,
„Naar De tillader!“ var mit Svar; —

„Men lee!“ vedblev De, „vil De græde,
„Saa lad det blive, hvor det var!

„Jeg hader Alfens Elegier;
„Dær snurris, løierlig, og dum;
„Og kom mig ei med Mulerier;
„Skient! eller bliv bestandig stum!“

Velan! jeg vil engang forsøge
(Hvor lidt det ogsaa stikker sig,
Med Alvors Alvor selv at spøge),
Til munter Skerts at tvinge mig.

Man ønsker overalt paa Kloden
Men jeg i dette, som i meer,
Er ingen Slave just af Nøden;
Jeg ønsker ikke som enhver.
Een ønsker Konge sig at være;
En anden, simpel Herremand;
Een ønsker Guld; en anden Ære;
Een ønsker Skønhed; een Forstand;
Een ønsker Drackenbergers Dage;
Om Døden er en andens Bøn;
Een ønsker sig en yndig Mage;
Og een det hele smukke Køn;
Een ønsker baade Vaand og Stjerne;
Een med en Nøgel er tilfreds;
Een ønsker sig en andens Hieme;
Een ønsker sig et andet Steds;
Og een — og een — (dem alle nævne,
Gav mig for meget Hovedbrud:)
Hver ønsker efter Lyf og Eone;
Jeg ønsker kun, jeg var en Gud —
En saadan Gud, som man fortæller,
At salig Zeus i sin Tid var:
Hans Almægt havde jeg mig heller
End alt, hvad nogen ønsket har;

Ei for at kunne sammenblæse
En halv Snees Verdner med et Puh!
Ei for at kunne med min Næse
Dem atter nysse reent itu;
Ei for at giøre Potentater
Af Slanger, Bielker, eller sligt;
Ei for at kaldes Juvans Pater,
Og løse Knuder i et Digt;
Ei for at sidde paa Titaner,
Og hugges ud i Steen og Træe;
Ei for at have stemme Vaner
Som den, at giøre folk til Fæe;
Ei for Olympen at regiøre
Med Tit, som Gudernes Papa;
Ei for Smaafiger at figere,
Etcetera, etcetera;
Men for min Herlighed at tabe,
frivilligen, af Hjertens Grund,
Og mig paa Timen at ontstabe
Til en elskværdig Skødehund,
for, glemmende min Guddoms Himle,
Naar Deres Vink et Hop mig bød,
At synke, drukne, daane, svimle
I Salighed paa Deres Skød!

Med hvilken Trostak, hvilken Jær,
Hvor lydig, venlig, vims og rap . . .

Men hvad? — Min Haand, i det jeg skriver,
Alt bliver, synes mig, en Eab —
Mit hele Viidskab er forsvundet;
Jeg pludselig mig føler tam,
Bagbeenet, lodden, lænkebundet;
Mit Vers er Bief, mit Kiim er Slam!

Jeg bliver ganske kold om Næsen;
Mitt Øie synes mig at fløe —
Det er, som om mit hele Væsen
Daa eengang gav sig til at gøe.

O! Held mig! har jeg alt oplevet
Metamorphosens ønskte Stund?
Og er jeg i Gestalt og blevet,
Hvad jeg i Trostabs er, en Hund?
O Held mig! mine Taarer rinde
Uf Latter! det er ingen Skerts!
De selv, som jeg, vil sikkert finde,
At disse Vers er hundste Vers.

Men af! nu kommer, søde Frue!
Til Slutningen mit Hjertes Bøn:
Und mig en Plads i Deres Stue —
Hvis ikke, staaer jeg der en Kien!
